ЛИСТОПАД
1975
Київ

Виходить з січня 1927 р.
№ 22 (968)
Ціна номера 12 коп.

ПЕРЕЦЬ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

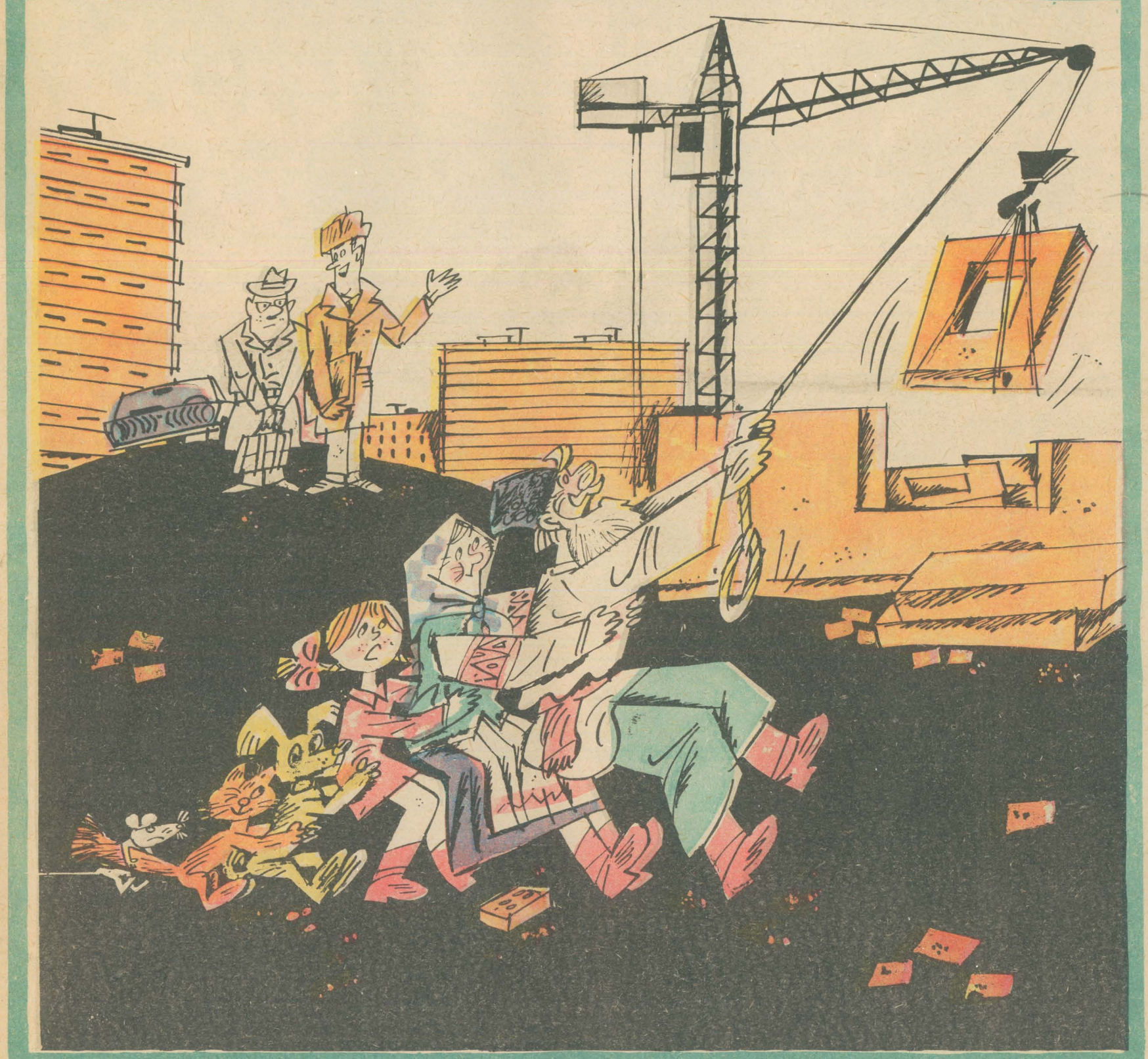

— Оформив їх тимчасово, поки кран відремонтують...

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

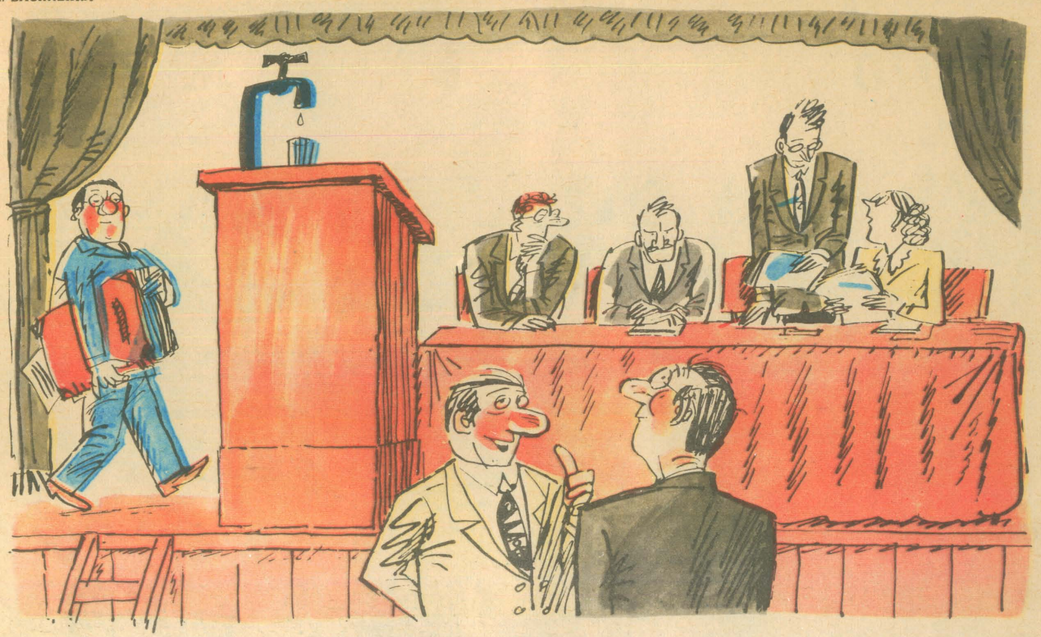

— Сьогодні директор робить дуже довгу доповідь...

Телеграфне інтервʼю Перця

ДНІ ЗАЧИНЕНИХ ДВЕРЕЙ

ВОРОШИЛОВГРАДСЬКА область. (Кор. ТАП). День зачинених дверей знову було проведено в олександрівському кафе Слов'яносербської споживспілки. Цікаво, що в цьому році тут проведено вже близько 150 таких днів, бо, починаючи з травня, кафе зачинено на ремонт, якому ні кінця, ні краю не видно.

СПРОСТУВАННЯ ТАП

По районному центру Липовцю на Вінниччині поповзла чутка, ніби шофер таксі Н. висадив на півдорозі від Липовця до села Медівки пасажира В. О. Заставного, сказавши йому.

— Стоп, машина, приїхали. Гони монету, кореш, і будь здоров!

І даремно В. О. Заставний переконував таксиста, що до Медівки ще добрих два кілометри — той навідріз відмовився його везти далі.

ТАП уповноважений заявити, що нічого подібного з громадянином В. О. Заставним трапитись не могло, бо:

1) Володимир Олександрович Заставний працює завідуючим районним шляховим відділом, має службову машину і послугами таксі не користується;

2) Недобудованою дорогою Липовець — Медівка він не їздить ще з того часу, як звітував по інстанціях про завершення її будівництва.

СПІВУЧІ ТЕЛЕФОНИ

Як передає наш житомирський кореспондент, тут, у школі-інтернаті, № 4 трапилася надзвичайна подія: заговорили телефони, які перед тим рік мовчали. І як заговорили! Останні вісті передають, музика з трубок лине. Тепер працівники школи уважно прислухаються до радіодинаміків, які теж біля року мовчали: чи, буває, не дзеленькне в якомусь із них. Бо ж коли зв'язківці Житомирської ТТС вирішили перетворити телефонні апарати на радіо, то цілком ймовірно, що з їхньої легкої руки радіо стане правити за телефон.

ТАНЕЦЬ ІЗ СВІЧКАМИ

Цей танець народився в селі Доржів Дрогобицького району на Львівщині. Відрізняється він од звичайного тим, що танцюють його із свічками в руках. Молодь села вирішила присвятити свій новий танець працівникам районного «Сільенерго», які ніяк не спроможуться полагодити електрику в їхньому клубі.

КОНЯЧА ДОЗА

— Знали б ви, Терентію Архиповичу, як у роті гидко! — поскаржився виконробові машиніст автокрана. — Тьху!.. Аж голова обертом іде.

— З чого б оце?

— Та від цигарок. Дві пачки за зміну висмалюю.

— А хто вас примушує стільки палити?

— Обставини, Терентію Архиповичу, обставини. Коли годинами без діла сидиш, мимоволі до рота цигарку візьмеш. А оце вирішив, що здоров'я дорожче, і тікатиму в інший трест.

— У який саме?

— А хоча б у «Київміськбуд-1». Там, кажуть, угору ніколи глянути.

— Так уже й ніколи! Не подумайте, що я вас за полу тримаю, але краще, ніж у нас, ніде не буде. Тут вам двох пачок вистачає, а в «Київміськбуді-1» витрати на куриво зростуть, бо автокрани там майже половину робочого дня простоюють.

— Звідки ви це знаєте?

— Знаю, — ухилився від відповіді виконроб. — І на перший домобудівний комбінат не подумайте податися.

— А на третій домобудівний, га?

— Цигарку за цигаркою смалитимете.

— Ну, а якщо піду на баштовий кран? Я ж машиніст широкого профілю. Скажімо, в трест «Київміськбуд-3»?

— Конячу дозу нікотину вживатимете.

— Правду кажете?

— Щоб я з цього місця не зійшов! Не так давно в цьому тресті було зроблено хронометраж роботи баштових кранів. Перший з них простояв 52 проценти робочого часу, другий — 55, третій — 58 процентів. То фронту роботи нема, то будівельників.

— А в мене ще одна запасна професія є, — не здавався кранівник. — Піду в трест «Київміськбудтранс» водієм на самоскид.

— Там ви зовсім пропадете. Стоятимете на заводі залізобетонних виробів, чекаючи, доки навантажать машину, стоятимете на будівельних майданчиках.

— Що ж мені тоді робити? — розгублено перепитав кранівник.

— Спробуйте навчитися дрімати у кабіні крана. Сонний менше палитиме!

М. ПАЛЬЧИК.

м. Київ.

ПІДСТУПНА СТАТТЯ

Цю історію можна було б викласти в тоні бадьорого оптимізму під урочистий акомпанемент литавр. Тоді вона звучала б так. У місті Городку на Львівщині є восьмирічна школа № 3, збудована ще в ті далекі часи, коли її відвідували прадіди нинішніх учнів. Прадіди вона цілком влаштовувала. Нинішніх учнів — аж ніяк, вони в ній просто не вміщуються. Зважившись на це, місцеві керівники виявили ініціативу, а батьки — похвальний ентузіазм. Вирішили, одне слово, зробити прибудову, яка, до речі, вдвоє з гаком перевищує за площею основне приміщення. Ініціатива в поєднанні з ентузіазмом дали свої результати: не минуло й чотирьох зим та літ, а нова школа до кінця цього року, ну, в крайньому разі, в наступному стане до ладу. Як не гукнути «ура»?! Або щось подібне.

Так звучатиме ця історія в устах невиправного оптиміста. Та можна викласти її інакше. Як це зробив, наприклад, один з читачів, який сам у свій час закінчив цю школу, і син його закінчив, а ще двоє синів тепер у ній навчаються. Тому він за ту школу вболіває. А вболіваючи, пише: «Ми, батьки, дружно прийшли на допомогу будівельникам, викопали траншеї під фундамент, і будівельники приступили до роботи. Вимурували стіни, встановили віконні блоки, почали штукатурні роботи, хоч даху, щоправда, й не закінчили. Та запал у будівельників швидко минув. Усе заглухло. І от уже незакінчений об'єкт руйнується, осипається штукатурка, цегла... Може, ти, Перче, допоможеш нам закінчити школу, зробиш тим самим хороший подарунок нашим дітям?»

Робити дітям подарунки — це для Перця навіть не хобі, а, сказати б, життєве покликання. Та в даному разі наша допомога наче вже не потрібна, бо гроші на закінчення будівництва повністю виділено, і будівельники, схоже, енергійніше взялися до роботи, і нову школу буде, повторюю, закінчено, якщо не в цьому році, то в наступному — обов'язково. І ще хотів би заспокоїти нашого читача в тому розумінні, що по відношенню до городоцької школи ніхто не проводив політики дискримінації: так само на чотири роки розтягнулась добудова (читай — будівництво) шкіл і в Самборі, і в Мостиську, і в ряді інших місць. Отже, в цьому відношенні все справедливо.

Але в Перця, згадав я, крім основної роботи — всіляко сприяти, щоб усюди був гаразд, є ще й хобі: знаходити винуватців там, де допущено непорядок. А воно ж таки трохи схоже на непорядок, коли будівництво школи, яке, за суворими й чіткими нормами Держбуду, має тривати не більше одного року, розтягується на чотири. Не говорячи вже про п'ять і шість. Отож я заходився шукати. Хто ж винен?

Ясна річ, не батьки, які виявили безкорисливий ентузіазм. То, може, місцеві керівники? Але ж вони, дбаючи про дітей, виявили ініціативу, яка в майбутньому нічого, крім клопотів, їм не обіцяла. Значить, будівельники? Декому з них, якщо мати на увазі якість робіт, можна б сміливо присвоювати звання «Партач вищого класу». Та коли говорити про довготривалість будівництва, то, щиро кажучи, й будівельники тут не дуже винні.

Хто ж тоді? Після довгих пошуків дійшов я висновку: у цьому ділі винна лише стаття. Ні, не про кримінальний кодекс ідеться, а про скромну статтю районного бюджету. Статтю, яка вказує, на що саме слід витрачати кошти. Вказує точно. А використовують її, м'яко кажучи, дещо приблизно. І за це вона, підступна, мститься. Доступними їй засобами.

Як саме відбувається помста, спробуємо прослідкувати на прикладі того ж Городка. Потреба в розширенні школи № 3 (точніше, в будівництві нового приміщення) була для районних керівників незаперечною. Виробили проект та кошторис на 320 тисяч карбованців. Усе наче гаразд, якщо не рахувати дрібничок: не вистачало 320 тисяч карбованців. Не були вони передбачені в обласному бюджеті. Бо ж хоч і ведеться в країні грандіозне будівництво шкіл, та поки що, на жаль, нема можливості водночас збудувати їх усюди, де вони потрібні. Але районним керівникам, звичайно, нема коли думати про «усюди». Їм би якось свої справи владнати. І вони міркують: у річному районному бюджеті по статті на капітальний ремонт шкіл виділено 90 тисяч. А що, коли урвати половину? І починають будівництво школи, маючи лише якусь восьму частину потрібних коштів. А як же далі? А далі знову урвемо половину з капітального ремонту. А там, дивись, зглянуться на те, що будову розпочато, і — хочеш не хочеш — змушені будуть виділити гроші на її закінчення.

А про людське око оформляють нове будівництво, як добудову, з'єднуючи старе приміщення з новою школою якимось коридором. І слід сказати, що людське око робить вигляд, що нічого не помічає. Такі умови гри. Найдивніше, що в цю гру включається навіть пильне око фінінспекторів, які, відомо, в усіх інших випадках дуже нервово реагують на використання коштів не за тією статтею.

Але те, чого не роблять фінінспектори, робить сама стаття. Вона, повторюю, мститься. Розтягує, наскільки можливо, будівництво. Підбурює будівельників, яких фінансують чайними ложками, працювати, як мокре горить. Звідси і низька якість будівництва. Не говорячи вже про те, що при цьому страждають діючі школи, які потребують капітального ремонту.

— Ні, — заперечили мені, — не страждають, бо ремонтуємо ті школи, використовуючи допомогу колгоспів, підприємств, а також батьків. І до того ж, хіба це тільки в нашому районі так роблять?!

У тім-то й річ, що не тільки. Лише у Львівській області під виглядом капітального ремонту зараз будується одинадцять шкіл, що їх (на відміну від восьмирічок та десятирічок) сумно прозвали «довгорічками». І нема жодних підстав вважати, що Львівщина у цьому відношенні рекордсменка. Та хіба від того легше, що така умовна гра, густо замішана на фальсифікації, набуває характеру пошесті!

Прихильники гри висувають свої аргументи:

— Бачите, як би там не було, але ми — нехай через п'ять років — матимемо школу. А так її не матимемо.

Як сказати... І я запропонував опонентам спільно розв'язати просту арифметичну задачку, що будується на логіці, яку в народі прийнято називати здоровим глуздом. Припустімо, що в енській області вирішили, економлячи гроші на капітальному ремонті, збудувати п'ять нових шкіл. Справді, через п'ять років усілякими правдами і (переважно) неправдами їх буде закінчено. То чи не краще зосередити ці зекономлені на капремонті гроші та пустити їх на планове будівництво однієї школи, а наступного року — другої і так далі. Тоді вже через рік перша школа зможе прийняти учнів, через два — друга, а через п'ять — п'ята. Зважте: лише перша, друга, п'ята, а не всі п'ять водночас.

Виграш у часі. Виграш у якості будівництва. І не треба буде фінінспекторам сором'язливо заплющувати очі. Бо тоді стаття на капремонт виявиться такою ж порядною, як і інші статті бюджету, а не такою каверзно-підступною, як нині.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Мал. И. КОГАНА.

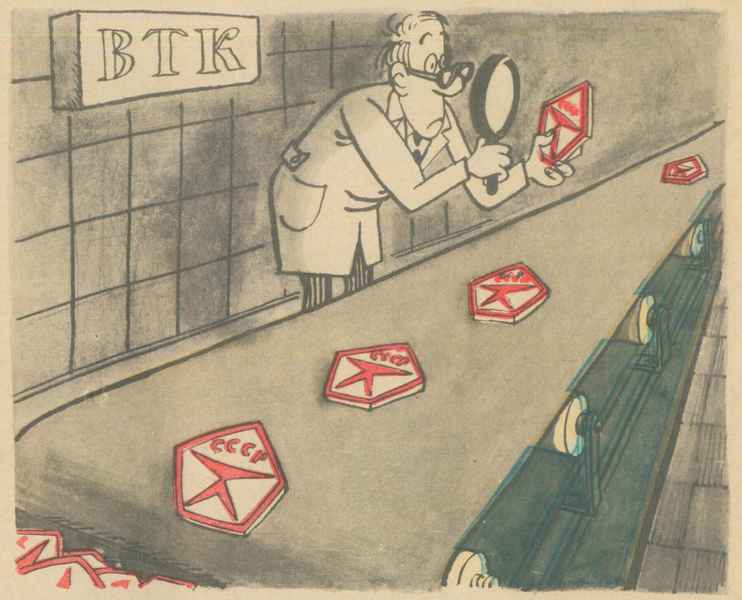

Без слів.

Дали перцю!

Люди помітили, що на полях колгоспу ім. Суворова Кам'янець-Подільського району розпочався геологічний процес горотворення. Споконвіків лани тут були рівні, а то раптом на них піднялися кургани та так і застигли на довгі місяці. Стурбовані цим явищем, колгоспники написали лист Перцеві. При перевірці виявилося, що кургани на полях — то лише бурти перегною і мінеральних добрив, покинуті і забуті головним агрономом Василенком М. П.

Голова Хмельницького обласного комітету народного контролю тов. Мехеда повідомив редакцію, що за безгосподарність і недотримання правил агротехніки Василенка М. П. від обов'язків головного агронома увільнено.

і я — не я, і хата не моя...

Років зо три тому спокійний плин робочих буднів комбінату «Вінницяпромбуд» сколихнула хвиля новаторського ентузіазму. Глибоко усвідомивши переваги злобінського методу будівництва, працівники комбінату обома руками проголосували за бригадний підряд і негайне його впровадження.

У комбінатівських коридорах піднесено гомоніли про те, що, прийнявши це рішення, колектив переступив поріг, за яким починається нова ера у будівництві. А невід'ємні атрибути ери старої — простої і штурмівщина, гори битої цегли і скла, систематичне перевищення кошторисних витрат — залишилися перед тим уявним порогом.

Бо раніше як бувало? Скажімо, бригада Петра Петровича Федюшина з будівельно-монтажного управління великопанельного домобудівництва закінчила в строк об'єкт. Її за це мало не на руках носили. А те, що будівельний майданчик нагадував картину землетрусу в мініатюрі, монтажників особливо не хвилювало, бо перевитрати матеріалів якщо й зачіпали їхні кишені, то дуже слабеньким рикошетом. За неблагополучний показник зниження собівартості будівництва безпосередньо відхекувалося вище начальство.

І от уявіть собі, ця ж бригада добровільно бере на себе зобов'язання не тільки вкладатися у визначені строки, а й дорожити кожним кілограмом розчину, кожною залізобетонною деталлю, кожним квадратним метром віконного скла, щоб навіть на якусь копійку не перевищити кошторису. А пощастить заощадити, наприклад, на якусь сотню карбованців матеріалів, сорок із них — їхні. Від адміністрації управління за договором вимагалося лише одне: створити всі умови для роботи, щоб монтаж житлових будинків можна було вести прямо з коліс.

Перші результати перевершили найсміливіші сподівання. Кілька багатоповерхових житлових будинків бригада змонтувала в такі строки, що всі ахнули. І при цьому — жодної розбитої цеглини, жодної тріснутої плити, жодної розбитої шибки. Ритм був настільки напружений, що й запеклі курці добровільно погодилися кинути палити в робочий час. У міністерство полетіла переможна реляція, що почин прижився і тепер пускатиме глибоке коріння.

І все ж, незважаючи на таку, в цілому світлу картину, їхав я у Вінницю зовсім не для того, щоб описати успіхи й здобутки. За останні місяці ситуація дещо змінилася. Якщо про вчорашні трудові подвиги керівництво будівельно-монтажного управління в особі головного інженера А. О. Ейдельмана розповідало піднесено і на повний голос, то при згадці про діла сьогоднішні сором'язливо опускало очі.

Захирів почин, давненько не кипить по-справжньому робота на об'єктах бригади П. П. Федюшина, закипає щоранку лише бригадир, бо зміни починаються з кількагодинних простоїв. То немає панелей, то немає панелевозів, то немає ні того, ні того водночас. Федюшин біжить до начальника дільниці О. Ю. Гельмана, нагадує йому, що бригада працює за методом Злобіна. Олександр Юхимович і сам це чудово пам'ятає, тому мерщій мчить до начальника управління С. Т. Лук'яненка.

— Ах ти ж божечку мій! — вигукує Сергій Тимофійович, картаючи себе за те, що не залишився ночувати на Вінницькому заводі залізобетонних конструкцій, а повірив на слово директорові заводу Хрижановському, який поклявся кістьми лягти, а забезпечити управління залізобетоном. Тремтячими руками набирає номер телефону заводу, зв'язується з Іваном Адольфовичем Хрижановським:

— Оце ти так кістьми ліг? — ввічливо цікавиться т. Лук'яненко.

— Слово честі, я не винуватий. Баштовий кран вийшов з ладу.

— А вчора?..

— Вчора, вчора... Що ти мені минулим очі колеш! — сердиться Іван Адольфович. — Не можу ж я на шматки розірватися.

Отакі емоційно насичені монологи відбуваються мало не щодня, а толку мало. Ситуація вимальовується дещо дивна. Бригада П. П. Федюшина уклала зі своєю адміністрацією договір на бригадний підряд і чекає, що матиме для цього всі умови. Адміністрація з превеликою насолодою їх би створила, але не може, бо цілком залежить від заводу залізобетонних конструкцій. Завод же комбінатові «Вінницяпромбуд» не підпорядкований. У будь-яку годину дня і ночі начальник відділу комплектації заводу В. Г. Мазур з паперами в руках доведе вам, що завод перед управлінням чистий, заборгованості за ним ніякої: подекадні поставки виконуються, місячні — теж. І з номенклатурою усе ніби гаразд. А погодинний графік поставки конструкцій, як того вимагає новий метод, витримувати вони можуть тільки добровільно. Щодо обов'язковості конкретної директиви нема. Є, правда, минулорічне розпорядження, щоб усіляко сприяти впровадженню нового методу, але воно вже десь загубилося.

Пішов я до директора заводу, виклав йому усе, як є.

— По-вашому, Хрижановський новий почин погубив? — образився Іван Адольфович. — Виходить, на мені світ клином зійшовся? А інші, значить, із шкіри пнуться, аби злобінський метод пустив на Вінниччині глибоке коріння? Ну, що ж, коли так, хваліть тоді директора головної автобази № 1 Дем'яна Григоровича Шимка. За те, що нікудишні машини присилає, що наших заявок не виконує. А на плечах носити панелі на об'єкти я не можу... Не забудьте також висловити щиру подяку керівництву об'єднання «Кераміка» тресту «Промбудматеріали», яке постачає нас нікудишньою облицювальною плиткою... Та я, коли хочете, цілий список адресатів підготую, яким треба дякувати...

Виходить у вінничан, як у старій байці: Іван киває на Петра, Петро на Івана, а діло страждає...

Невже не бачать цього у Міністерстві промислового будівництва УРСР?!

В. БОНДАРЕНКО,
спец. кор. Перця.

м. Вінниця.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

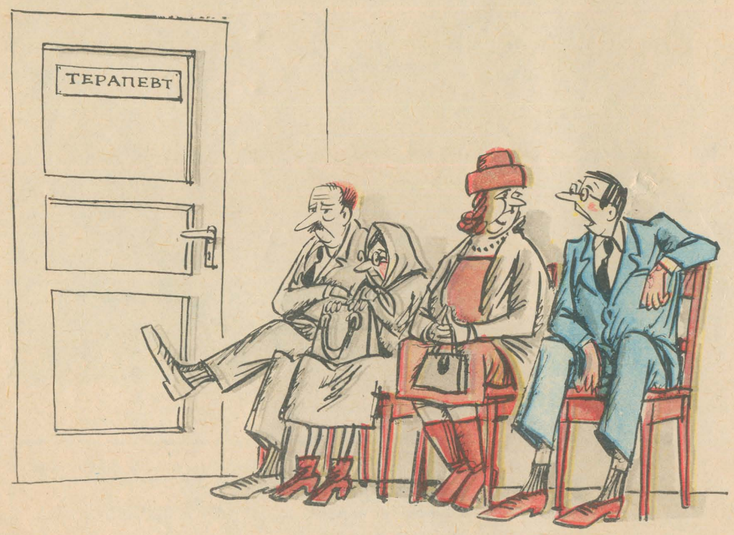

— Що, нема прийому?
— Нема. Лікарі на нараді: обговорюють наболілі питання.

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

ЕКСТРЕНІСТЬ

— Куди біжиш? Стривай хвилинку, Ваня,
Та розкажи з останніх щось новин.
— Не можу! В мене екстрене завдання:
Послав по «Екстру» майстер в магазин.

ПЕРЕДОВИК

Хоч в праці Филимон «резину тягне»
Й бреде в хвості у дружбі з лінню клятою,
Одначе бути попереду прагне
На місяць двічі — в черзі за зарплатою...

ПОДЯКА

Удосвіта письменника-нездару
Картає жінка, завдаючи жару:
— Ночей не спиш, працюєш, як коняка,
Енергію псуєш. А де ж подяка?!

— А це ось що?! — він тиче їй у руку
Одержану з редакції бомагу:
«...Ваш твір, на жаль, не схвалений до друку.
Удачі зичим. Вдячні за увагу».

КОЛИ ПРОДАВЕЦЬ — НЕ ФАХІВЕЦЬ

У книгарні дід питає
Продавщицю молоду:
— Донечко! Чи не придбаю
Я у вас Сковороду?
— Та ви що, звалились з неба?!
Чули дзвін — вловіть, де він.
Це — книгарня! Вам же треба —
В господарчий магазин...

Іван КОНОНЕНКО.

м. Кривий Ріг.

Чи знаєте ви, що...

...для того, щоб знести старий будинок, конче необхідно заодно й повитягувати з корінням фруктові та декоративні дерева. Принаймні, таку новинку запровадила житлово-експлуатаційна контора № 808 м. Києва (нач. Ф. І. Новак) по вулиці Ярославській, 47.

...в Білій Церкві народилася ще одна традиція: щойно збудовані об'єкти за одну ніч зносять з лиця землі. Саме так трапилося з двома добротними автобусними зупинками з цегли й залізобетону по вулиці Леваневського.

Будували їх майже місяць, а знесли за одну ніч.

...найлегше позбутися води, яка оточує під'їзди вашого будинку, за допомогою ями. Це нововведення уперше впровадили працівники Хмельницького міськжитлоуправління і ЖЕК-5 по вулиці Дзержинського, 2. Яма ефект дала — вода біля під'їздів зникла, але опинилася і в підвалах, і в погребах мешканців згаданого будинку...

...на авторемонтному заводі м. Новоград-Волинського (Житомирщина) будь-яку машину, що виходить з капітального ремонту, укомплектовують не робітники заводу, а ті, хто за нею приїхав. Щоправда, бувають і щасливі винятки — машину можуть укомплектувати й заводськими силами, якщо тим силам привезти якийсь «презент» або під час укомплектування носити закуску та випивку.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

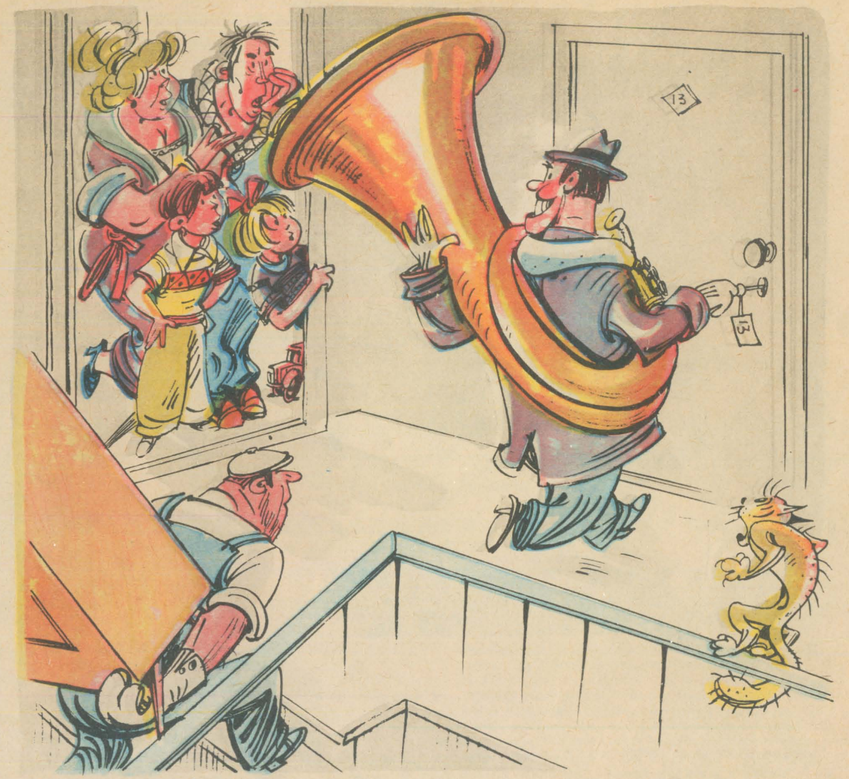

— Ну, сусіде! Сподіваюся, що будемо з вами жити тихо і мирно.

Як попоїздиш дорогами нашої республіки, чого тільки не побачиш, чого не почуєш, чого не перепробуєш.

Особливо врізаються в пам'ять кооперативні чайні та ресторани, що понад трасами і в селах.

Місця для них повишукувано, що й сам архієрей кращих не зміг би надибати. У сиву давнину в таких лише святі обителі та маєтки споруджували. Тут вам і гаї, і діброви, й урочища, і ставки, і млинки... І все тобі для трудящого, для робочого люду, для туриста,

А що вже тут стрічають та приймають, то хай умиються найфешенебельніші столичні «млини», «жокеї», «корчми», «вітряки» та «мисливці»... Над входом: «Ласкаво просимо», над виходом: «Якщо вам у нас не сподобалось, то скажіть нам, а коли сподобалось, передайте вашим друзям».

Єй-ей, приємно...

А страви! Яких тільки душа ваша забажає. Що не плита, то й кухня. Що не кухня, то фірма. Кожна має свій козир, свій делікатес. Тут крученики, там вареники, в інших кров'янка, деруни, картопля по-уланівському...

Словом, добре працюємо, добре заробляємо, смачно їмо і гарно відпочиваємо. Для відпочинку тут, як прийнято писати у звітах, є всі умови. Рідко вже натрапиш на ресторан, де б не було якщо не оркестру, то хоч магнітоли чи іншої «оглушливої» техніки.

З оркестрами легше. Вони «перериваються». Часто бувають навіть довгенькі перерви, і тоді «клієнтура» насолоджується тишею.

Значно гірша справа з магнітолою. Ця безсердечна машинерія і невблаганна, і невтомна. Кинув п'ятачок — і реве. А як мовчить — хряп зверху, грюк збоку — і завертілось, затріщало, заревло, завило...

Щоб захистити магнітоли від кулачних впливів музично вередливих клієнтів, чого тільки не вигадують! Одні ховають їх у шафи, інші майструють на них спеціальні скрині з висячими замками, ще хтось ставить їх у підсобку і звідти транслює. Та так, що вискакуєш з ресторану, мов з котельного цеху.

Є така магнітола і в ресторані, що на виїзді чи на в'їзді до Чернівців (залежно, куди ви їдете), або на в'їзді і виїзді, якщо ви в цьому чудовому місті гостюєте або прибули у відрядження. Так от постановили тут спочатку приставити до магнітоли офіціантку. Через тиждень-два підбили бабки: нерентабельна.

Три дні не вмикали.

Відвідувач гуде. Подавай, мовляв, борщ з «бугою-вугою», а коропчака фірмового не тільки з часничком, а й з «шельком».

Вирішила дирекція вдарити на масу і її свідомість. Склала інструкцію. Видрукувала від руки. Приліпила над машинерією. Читай, вмикай і радуйся-веселися.

Але спершу читай!

Читаємо: «Товариші КЛЄЄНТИ! Музагрегат умикається шляхом вкидування 5 (п'ятьох) копійок у щель через офіціантку».

Культура!!!

Іван КОЧАН.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Ювілейна виставка.

СІМЕЙНА ДРАМА

ГУМОРЕСКА

Вони йшли попереду мене і стомлено сварилися. Я прислухався і мимоволі став свідком конфлікту, готового до вибуху. На моїх очах назрівала катастрофа. Страшна і невідворотна.

— То як же так, Колю? Стільки років поруч, і раптом...

— Нічого не раптом! Сама винна! Володі хто на вечірці підморгував? Забула? А хто мене голодом морив? За стільки років не могла навчитись готувати... Матір мою не інакше, як старою шваброю обзиваєш. Ну, ні! З мене досить! Завтра ж зранку подаємо заяву. Годі кохання труднощами перевіряти! Я стомився, — додав він зовсім в'яло і прискорив крок.

Вона зупинилась розгублена. Я підійшов і, ніби нічого не чувши, запитав:

— За чим тужить прекрасна дама? Ах, звичайно, як не тужити в хронічній самотині! Чоловік — алкоголік, діти — хулігани, свекруха — відьма, а свекор — пенсіонер. Але невже оці незначні аномалії в середовищі близьких вам людей здатні вивести вас із колії?

— Відчепіться, будь ласка, зі своїм блазнюванням.

— Чому ж? Якщо я припустив де-небудь нетактовність — прошу пробачення. Але хто ж ви, прекрасна жінко? Ну, звичайно ж, як це я зразу не здогадався? Ви незаміжня і збилися з ніг, шукаючи вдалого шансу. Якщо все сказане мною відповідає дійсності, тоді що ж вам заважає познайомитись персонально зі мною? Я холостяк. І ще, як кажуть, нівроку.

Вона з похмурою зацікавленістю подивилась на мене і сумно посміхнулась.

— З чоловіком ми розлучаємось, отже для радощів причин мало.

— Ото біда, п'яниця, мабуть?

— І ніякий він не п'яниця. Він хороша людина.

— З хорошим не розлучаються.

— Та не клеїться у нас життя...

— Ну, то й плюньте. Ще пожалієте. То ви сьогодні вільні? — зраділо запитав я. — У мене квитки в кінотеатр.

У цю мить мене хтось трусонув. Переді мною стояв її чоловік.

— Дружину від живого чоловіка цупиш? — запитав він, і не встиг я розкрити рота, як одержав ляпаса.

— Досить, Миколо, не треба. Він же нічого...

— Сам бачу, що досить, — сплюнув Микола. — Бач, своло та! — кинув він у мій бік. — Пішли, Ганнусю!

— До побачення! І пробачте, — промовила вона, сяючи від щастя. — Не сердьтесь!

Я мовчав, жадібно ковтаючи повітря, яке несподівано стало важким. В голові дзвеніло, перед очима колами пливло північне сяйво. Земля повільно почала вислизати з-під ніг.

«А все-таки вони не розлучились і тепер навряд чи коли розлучаться! Сім'ю збережено! У житті завжди є місце для подвигу!» — подумав я, сідаючи на лаву, що стояла під кущем бузку.

Анатолій ПАНАСЕНКО.

м. Одеса.

ХРОНІКА НОВИН

Чудовий улов

Учора рибалка-аматор Микола Щукін в районі гідропарку вціймав здоровенного облизня.

— Останнім часом такий улов я маю мало не щодня, — скромно заявив рибалка у бесіді з нашим кореспондентом.

Із солідним рахунком

Баскетболісти «Сталі» недавно зустрілися з грізним суперником — командою «Чавун» у ресторані «Золотий рак». Зустріч закінчилась з солідним рахунком на користь офіціанта.

Оригінальна деталь

Раціоналіза[illegible] П. Макітра придумав [illegible]нову, оригінальну де[illegible].

Тепер умілець працює над конструкцією машини, в якій цю деталь можна було б використати.

Нова порода

Нову породу корів вивели селекціонери Залісняньского племрадгоспу. Хоча корови цієї породи дають вдвічі менше молока, зате втричі голосніше ревуть.

Лікування голодом

Вже третій рік кухар Р. К. Котельний не їсть страв, приготовлених ним у їдальні.

— Так воно корисніше для здоров'я, — резонно заявляє він.

Черговий хронікер
В. СЕЛЕЗНЬОВ.

Урок

ГУМОРЕСКА

Добрий день!

Діти, добрий день!..

Добрий день діти!! Здрастуйте, кажу я вам! Ану, тихіше, тихіше... Замовкніть!

Здрастуйте! Я ваш... А от і неправильно. Я ваш учитель. Звичайно, не знаєте, адже я ваш новий учитель. Чому з бородою? Багато знатимеш, постарієш. Отже, я буду у вас читати... Ні! Де ти тільки слово це чув! Сором! Буду читати... Правильно, хлопчику, літературу... Гей, слухай, вилізь із-під парти! Вилізь, кому кажу, а то гірше буде! Що ти там робиш? На перерві не міг поїсти, чи що? А ви, двоє! Перестаньте негайно! Віддай йому цяцьку! Цяцьку віддай і не принось таке більше до школи, бо директорові поскаржусь. Так! Усе! Все! Припинили! Припинили, кажу, шум! Шум припинили! Вийди, як тебе, дівчинко, звуть? Мене? Юрій Володимирович. А тебе? Ага... Що-що? Я тебе серйозно питаю. А прізвище? Ну от, вийди, Борисенко... Та не з класу, до дошки вийди і запиши тему уроку. Крейда! Старосто, де крейда? Хто староста? Що, зразу три старости? Ні, нікуди не підете! Староста хто? Крейду принеси, тільки швидко! А ми поки повторимо... Ану кинь! Заховай оте негайно, щоб я більше не бачив! Перестаньте мені битися, бо я вас!... Поклади лінійку на парту! Дай сюди трубочку, трубочку дай, з яко плюваєшся! А ти не плач, не плач, подумаєш — просом у потилицю. Невже так боляче? Що там за сміх у кутку! Який може бути сміх під час занять! Встань, здорованю такий! Що там смішного, ану кажи швидко! Що? Ха-ха-ха, ой... Ну, все, все, посміялись і досить, ха-ха... Так, де ж староста з крейдою? Закрий зошит, от-от, ти! Вдома треба до математики готуватись, а зараз у нас урок літератури. Облиш у вікно дивитись, слухай учителя! А! А це що таке?! Віддай йому черевик, хіба так можна дівчаткам поводитись! Не буде він тебе вже за коси смикати, правда, не будеш? Ну от, хороший хлопчик. Сиди уважно, слухай. А ви, двоє вийдіть, вийдіть, ні, не до дошки, з класу. І без батьків не приходьте, бо не пущу, і щоденники залиште в мене на столі. Ні, без портфелів, а то вас тільки й бачили. Вийди, вийди... От і правильно, що покаралось. Ну, добре, добре, тоді в куток ставай і щоб ні звуку. Хто тут найкраще вчиться? Піди знайди старосту чи хоча б крейду принеси — писати нічим. Хух! Не витанцьовуй там, у кутку, а то двійку поставлю. А ви його не дражніть. Він, може, виправитись хоче... Дай сюди дзеркальце! Я тобі покажу зайчиків пускати! Не горлань, не горлань, ну й голосочок! Ось, нарешті, й крейда! Де тебе тільки носило? За смертю посилати! Губи витри, в буфеті, певно, був... Сідай, Борисенко, я сам запишу. Значить, у нас зараз урок історії... Га? Ах, так, пробачте, літератури. Господи, з вами все на світі забудеш. Тема нашого сьогоднішнього уроку... О! Невже дзвоник? Таки дзвоник! Ну, й час біжить! Запишіть завдання додо... Куди ж ви всі? Стійте! Завдання ж... Ну от, нікого... Старається, б'ється, як риба об лід, прищеплюєш знання, а така тобі дяка. І хотіла ж мама, щоб я на ядерну фізику вступав, так потягло мене в педагогічний.

А може... А може, ще не пізно, га?

Ярослав СТЕЛЬМАХ.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

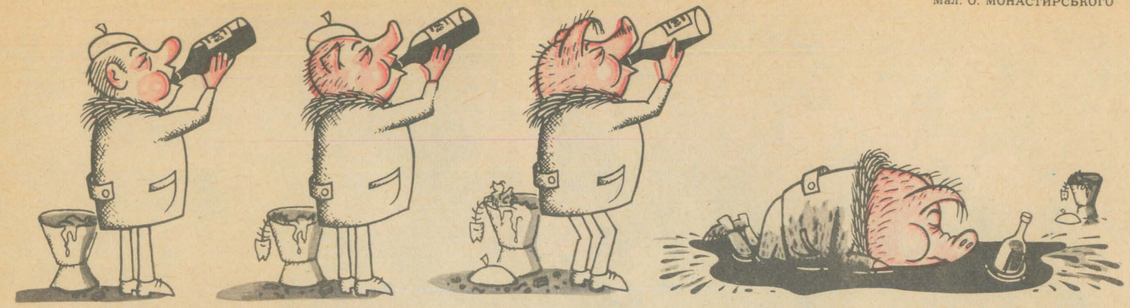

Трансформація.

ТОЧНИЙ ДІАГНОЗ

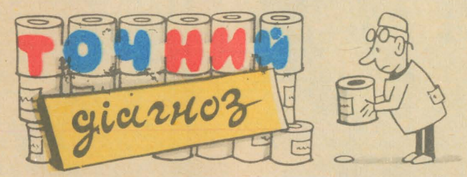

Лікар з неприхованим співчуттям глянув на пацієнта і взяв ручку.

— Але повірте,— виправдувався пацієнт,— ще кілька років тому в мене із зором усе було нормально.

— Охоче вам вірю,— сказав лікар і додав: — але водієм, на жаль, бути вам не можна. Дальтонік не має права сідати за кермо.

— Який же я дальтонік!— обурився пацієнт.— Ну, перевірте мене ще раз!

— Гаразд,— погодився лікар. — Якого кольору моя сорочка?

— Зараз точно вам скажу...— голос пацієнта тремтів.— Червоного...

— Знову помилилися,— зітхнув лікар.— Не червоного, а жовтого. А ручка в мене якого кольору?

— Зеленого,— мовив пацієнт. — Не відгадали — асфальтового!

На очах пацієнта були сльози.

— Шкода мені вас, молодий чоловіче, але нічим зарадити не можу, мій професійний обов'язок...

— Ну, ще раз спитайте,— благав пацієнт з відчаєм студента, якому загрожує «незадовільно».

— Якого кольору обкладинка ось цього зошита? — спитав лікар.

Пацієнт нервово розстібав і знову застібав гудзики на куртці.

— Темно-сірого?! — напівзапитально відповів нарешті.

— Мушу вас засмутити — обкладинка блакитного кольору,— сказав лікар і схилився над бланком довідки.

— Останній раз! — притиснув руки до грудей пацієнт.— Ну, будь ласка, дуже прошу вас!..

— Якого кольору мої черевики? — підвищив голос лікар.— І запам'ятайте, більше ніяких благань! Я вам не сестра-жалібниця.

— Ва-ваші черевики,— затинаючись, відповів пацієнт,— бі-білого кольору.

— Досить!— стукнув кулаком по столу лікар.—Ви просто знущаєтесь наді мною. Плутаєте білий колір з коричневим, а стверджуєте, що абсолютно здорові. Дальтонізм! Причому унікальна форма...

— Зачекайте! — вигукнув пацієнт.— Дозвольте мені збігати додому і принести дещо таке...

— Несіть, що хочете, тільки від діагнозу я не відступлюся, — з металом у голосі мовив лікар...

За півгодини пацієнт приніс сітку з металевими банками і став одну по одній відкривати їх перед лікарем.

— Якого кольору ця фарба? — спитав він окуліста.

— Темно-зеленого, — впевнено відрубав лікар.

— А гляньте-но на етикетку. Тут написано «Синя».

— Си-ня,— по складах повторив лікар.

— А ця якого кольору?

— Жовтого! — сказав окуліст.

— Прочитайте, тут написано «Червона»,— показав йому пацієнт.

— А ця?

— Темно-сірого.

— Прочитайте — зеленого!

— А ця?

— Коричнева!

— Написано — «біла»...

— Пробачте, — осміхнувшись, пробурмотів лікар.— І давно ви цими фарбами користуєтеся?

— Кілька років,— відповів пацієнт. І радісно запитав:

— Отже, ви тепер розумієте, що помилилися?

— У діагнозі — ні,— впевнено сказав лікар.— Я помилився пацієнтом. Дальтоніки — вони, працівники Мелітопольського лакофарбового заводу, які оці фарби випускають!

П. ЮРЧЕНКО.

МИСЛИВСЬКІ УСМІШКИ

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— А мій визнає тільки фотополювання.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Не забувай: полювання — це, перш за все, терпіння!

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Записки мисливця.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

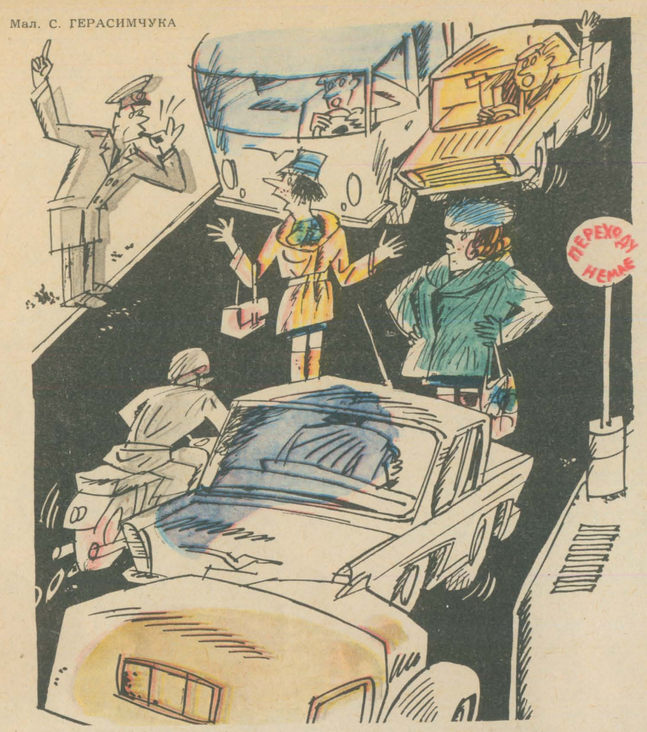

— Чого ви пасіюєте? Зустрілася з подругою, так і поговорити не дадуть!

Дали перцю!

У фейлетоні «Широка натура» («Перець» № 14 за 1975 рік) писалося, що якби зобразити трудовий шлях М. О. Гернеця, то вийшла б ламана лінія із стрімких його злетів і падінь. Останнім часом він, головуючи у колгоспі «Перемога» Солонянського району на Дніпропетровщині, зловживав службовим становищем.

Секретар Дніпропетровського обкому КП України тов. Самилик повідомив редакцію, що Гернеця М. О. з посади голови колгоспу знято. На нього також накладено суворе партійне стягнення.

Відвернена трагедія

Розповідь оптиміста

Уся біда в тім, що я до нестями любив вареники з сиром і сметаною. Колись давно — років, либонь, уже вісім чи десять тому — один приятель запросив мене до себе в гості, і його дружина поставила на стіл здоровезну макітру з варениками і миску з сметаною.

Не знаю вже, як вона готувала ті вареники, що додавала в тісто і сир, але смак у них був такий, що, якби мені в ту мить запропонували найкращі у світі делікатеси — ну, там омари в шампанському або ж печінку антилопи — я без вагань викинув би їх за вікно і продовжував би їсти вареники.

От тоді і вирішив я, що одружуся лише в тому разі, коли моя обранка теж умітиме їх готувати, причому такої ж якості.

І, ви знаєте, мені пощастило. Ми познайомилися в Кіровограді, куди мене послали у відрядження, і вже на третій день вона призналася мені, що вміє варити вареники.

Був тихий вечір, в широкому Інгулі купали свої віти старезні верби, у паркУ понад рікою голосили про те, що пливе човен, води повен, а в нашому човні води не було, і високо в небі сріблястим вареником висів молодий місяць.

Я веслував з усіх сил. Я провіз кохану під чотирма прекрасними кіровоградськими мостами туди й назад за якісь три години. Я читав вірші, розповідав анекдоти і навіть виголосив напам'ять логарифмічну таблицю. Я робив усе, аби лише не сполохати чимось коханої, щоб вона не розчарувалася в мені й не пішла варити вареники іншому.

А потім, стоячи на ажурному пішохідному мості через Інгул, я запропонував їй свою руку, серце та шлунок і, одержавши згоду, тут же потягнув кохану на вокзал, та ходу розтлумачуючи їй, скільки вареників я бажав би з'їдати на сніданок, обід і вечерю.

П'ять років дружина справно годувала мене варениками з сиром і сметаною, а на шостий сказала:

— Все! Досить з мене. Більше не можу бачити ні тебе, ні вареників.

— Як?! Не можеш бачити вареників?! — обурився я.

— Не можу! — повторила вона. — П'ять років руки з тіста не віймаю. А на що перетворився ти? Подивись лицень, як тебе рознесло від тих вареників, яке пузо наїв! Коротше — або я, або вареники!

Я не міг відмовитися ні від неї, ні, тим паче, од вареників. Це була катастрофа, і життя втратило для мене будь-який сенс. Я вирішив піти з цього світу, і саме там, де колись зустрів свою кохану.

Того ж вечора я вилетів у Кіровоград і ще до півночі добрався до пам'ятного й дорогого моєму серцю містка. З трудом перекинувши через металеву решітку спершу живіт, а вже потім ноги, я востаннє глянув на зоряне небо, сказав подумки: «Прощай, життя, прощай, кохана, прощайте, вареники!» — і стрімголов кинувся вниз...

...За півгодини я виборсався з грязюки, скинув порвану автопокришку, що невідомо яким чином опинилася у мене на шиї, висмикнув праву ногу з відра без дна і по коліна в мулі подався до берега.

Я брів колишнім дном, спотикаючись об якісь поламані ящики, дошки, бляшанки, ковзаючись на корчах, сухих гілляках, обрубках дерев і раптом до мене дійшло, що я зовсім не думаю про вареники. Навпаки — мені взагалі не хотілося думати про них!

Я думав про інше: про те, куди поділася річка — повноводий Інгул і кому я повинен дякувати за своє чудесне спасіння?

Ледве дочекавшись ранку, я навів довідки і вирішив негайно ж висловити щиру вдячність своїм несподіваним рятівникам.

По-перше, керівникам кіровоградських підприємств, які енергійно скидають в Інгул неочищені відходи виробництва.

По-друге, комунгоспові, котрий протягом багатьох років спрямовував у річку всю міську каналізацію.

По-третє, міськради: Вона так здорово організувала і скоординувала будівництво міських очисних споруд, що воно тривало десять років і на момент моєї спроби порішити себе ще не було закінчено.

По-четверте, облвиконкомові, який, незважаючи на волання любителів природи, так і не розпочав очищати витоки ріки, а також її заболоченої заплави.

Свою позитивну роль у зникненні Інгулу відіграли також і примітивні, невпорядковані переїзди через ріку в Новомиргородському, Олександрівському та Кіровоградському районах. Схоже на те, що ці переїзди будувалися з єдиною метою: по можливості обмежити або й зовсім припинити пропуск води.

По-п'яте, міністерствам комунального господарства і меліорації та водного господарства, котрі ніяк не домовляться між собою про виділення коштів для будівництва водоймищ у верхоріччі Інгулу, розчищення русла та укріплення берегів.

Спасибі, величезне спасибі вам, дорогі товариші з усіх вищепойменованих установ, організацій та міністерств, за те, що відвернули трагедію, не дали загинути живій душі.

Низький вам уклін, чисті, благородні люди, котрі повернули мені радість буття.

Я повік дякуватиму вам, що одержав змогу ще раз переконатися в тому, яке прекрасне життя.

Навіть без вареників.

Розповідь записав В. ЧЕПІГА.

P. S. На прощання чудом врятований громадянин, який побажав залишитися невідомим, подарував Перцеві дві фотографії, на яких знято Інгул і отой самий пішохідний місток. Перше фото зроблено кілька років тому, друге — з тієї самої точки — тепер. «Це щоб не подумали, ніби те, що я розповів, — казка», — сказав варениколюб.

В. Ч.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

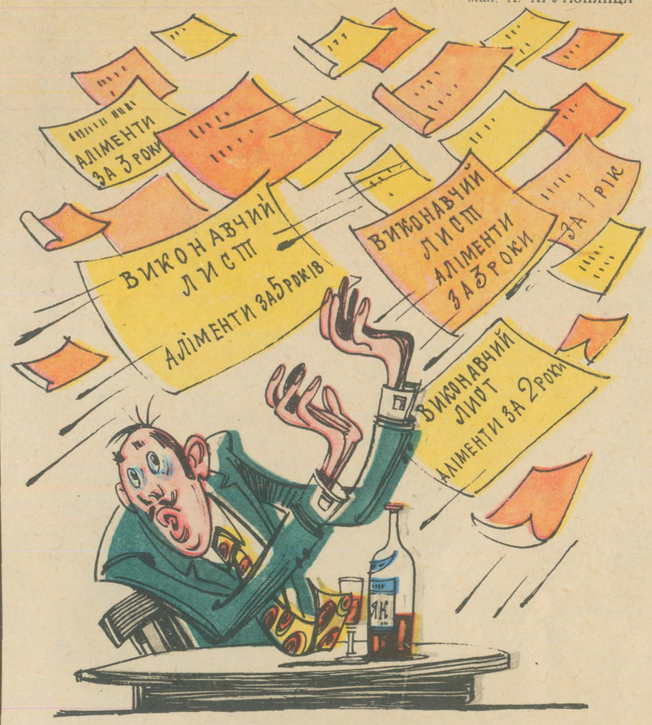

Листопад джигуна.

Дали перцю!

Корови й коні колгоспу ім. Карла Маркса Зіньківського району на Полтавщині, ніби змовившись між собою, завжди відвертали голови від старшого ветеринарного фельдшера Запорожця Івана Герасимовича.

Лист про це надійшов до редакції «Перця».

Як виявилося, худоба не могла переносити горілчаного духу, який завжди так і тхнув від ветфельдшера.

Начальник Зіньківського районного управління сільського господарства тов. Мартиненко повідомив, що за серйозні недоліки в роботі і систематичну пиятику Запорожця І. Г. від обов'язків старшого ветфельдшера звільнено.

З олівцем по Глобиному

...Мені приснилося, ніби горю. Прокинувся. В кімнаті повно диму.

— Пожежа! — закричав я не своїм голосом і кинувся будити товариша. Удвох метнулися в коридор до телефону-автомата. Але телефон мовчав.

— Даремно дзвоните, — спокійно озвався пожежець-командировочний, визираючи з сусідньої кімнати. — Із п'ятнадцяти телефонів-автоматів у Глобиному половина не працює. А, між іншим, — поцікавився він, — куди ви хотіли дзвонити? Часом, не до начальника лінійного цеху зв'язку Лазоренка, якому підпорядковані телефони міста?

— До чого тут Лазоренко?! — скрикнули ми в один голос, дивуючись спокою командировочного. — Пожежа в готелі, хіба ви не бачите?

— Ніяка то не пожежа, — усміхнувся він. — То димить труба маслозаводу, й дим через вікна проникає у кімнати. Краще не гайте часу й підіть умийтеся, бо води не застанете...

Але ми запізнилися. Води вже не було. Товариш мій — оптиміст, а я теж хлопець не гордий, то й вирішили ми умитися біля водоколонки, що поруч, на вулиці Мічуріна... Тільки даремно бігли. У колонці була скручена голівка. Коли дізналися, що в такому ж стані й інші довколишні колонки, то зрозуміли, що далі бігти нікуди, і, лаючи в думках начальника комунальних підприємств тов. Ткаченка, який відповідає за водопостачання міста, гайнули до річки Сухий Омельничок.

Не вмилися й там. На річці сумно шуміли очерети й тхнуло сміродом.

— Не здумайте купатися, — застеріг нас раптом чоловік, який виявився працівником глобинської санепідстанції, — бачите, прямо сюди маслозавод спускає відходи. Скільки вже попереджали директора Мірошникова — і за забруднення ріки, і за дим із труби — нічого не помагає. Навіть оштрафували якось на п'ять карбованців його...

І тоді мій товариш-оптиміст вигукнув:

— Уміємось газованою водою!

Продавщиця першого ж ларка з написом «Води — морозиво» витріщилася на нас так, ніби ми попросили в неї марсіанського снігу.

— Ви що, в Глобиному вже й забули, яка на смак та газована вода. Кілька років її немає.

— Ну, тоді хоч морозива дайте, щоб після бігання трохи охолонути, — попросили ми продавщицю.

— На морозиво ліміт вичерпано.

— До чого тут ліміт?

— Поцікавтесь у директора об'єднання підприємств громадського харчування Сергія Андрійовича Кириленка. Він знає, чого не виготовляють морозива в Глобиному, а завозять аж із Кременчука.

Згадка про підприємства громадського харчування наштовхнула нас на думку, що пора підкріпитися, і ми подалися в «Закусочну № 2». Але... Які голодні не були — апетит наш пропав. Бруд у закусочній неймовірний. На столах — немитий посуд, на підлозі — сміття, пляшки; в цигарковому диму гормонанять п'яниці. Приблизно така ж картина постала перед нашими очима і в «Закусочній № 1» та в їдальні № 2.

І тоді знову ляпнув себе по лобі мій товариш...

— Підем у ресторан «Колос», там повинно ж бути чисто.

...У ресторані столи чомусь не застелені скатертинами. Сідаємо. Вивчаємо меню. В кутку, бачимо, дві офіціантки позіхають. Просимо їх.

— У нас із дванадцятої до третьої дня — самообслуговування, — дружно відповідають вони.

— А чому ж ціни однаково високі — і в час «самообслуговування», і тоді, коли ви подаєте?

— Ну й люди! — сплескують дівчата руками. — Не розуміють своєї ж вигоди! Коли нам замовите, чекати будете цілу годину. А так — самі швиденько апорається. Зрозуміло?

Ми все зрозуміли. Хапаємо підноси й підтюпцем — до кухні...

Та тільки не пообідали і в «Колосі». Люди ми невибагливі, і те, що в ресторані були погнуті алюмінієві виделки та ложки — це б стерпіли. Але те, що виделки були немиті, — це вже занадто!.. Не стали навіть шукати завідуючого рестораном Колодія О. І., щоб поскаржитись йому, а помандрували до магазинів — щось купити й перекусити. У гастрономі № 1 на запитання: «Чому немає масла й ковбаси?» — відповіли: «Спитайте в Дудника». Те ж саме ми почули і в продмазі № 2, і в м'ясомолочному магазині...

Як з'ясувалося, є в Глобиному і ковбаса, і масло, і всяка всячина. На базах є. А в магазинах немає, бо холодильники несправні, і голова сільського споживчого товариства Дудник С. П. ніяк не розпорядиться відремонтувати їх...

Вже й не пригадуємо, де ми поїли, а увечері сталася біда. Ішли вулицею Леніна, і мій товариш підвернув ногу. У пітьмі не розгледів ями, хоч і прикрашають ту центральну вулицю кочерги-світильники. Прикрашають, а не світять. Як потім дізналися, світильники обійшлися місту в 14 554 крб. Встановлювала їх спеціалізована пересувна механізована колона № 516 тресту «Укрсільенергомонтаж». Роботу завершили. У третину світильників вставили ртутні лампи, а в дві третини поклялися вставити протягом двох тижнів. І «вставляють» уже півроку...

Ранком я повів товариша в районну лікарню, що міститься в кількох хатах. Тіснота там, скупчення... Поки стояли в черзі, побачили у вікно недобудовану триповерхову споруду. То, кажуть, майбутня районна лікарня. З 1968 року біля неї вовтузяться пересувна механізована колона № 70 тресту «Полтавасільбуд». Але зараз не стільки за колоною затримка, скільки за іншим: немає електрообладнання, сантехніків, ліфтів і т. д. А тут уже і ПМК-70 з її начальником Матвієнком, і глобинські керівники — бездіяльність вдіяти. Вони лише можуть «уповати» на ласку обласного управління капітального будівництва.

P. S.

Незважаючи на плохенькі приміщення, лікарі в Глобиному хороші: ногу моєму товаришеві вилікували.

З олівцем мандрували, записували й малювали Ів. НЕМИРОВИЧ та А. ВАСИЛЕНКО.

Глобине
Полтавської області.

Мал. Я. КОГАНА

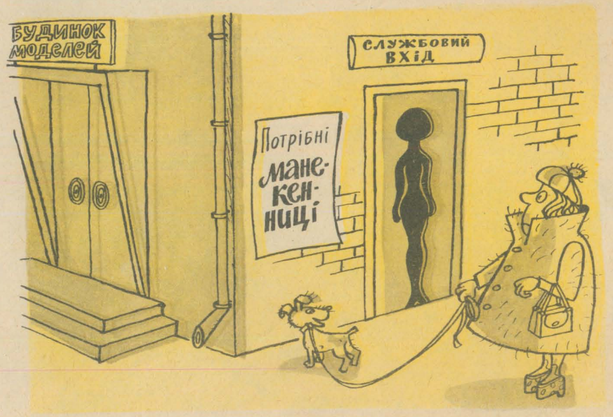

Без слів.

Мал. Ю. ФЕДОРОВА

Зростання злочинності у США викликало справжню «собачу лихоманку». Кожен американець хоче мати охоронця. Зросли ціни на собак. Хороша і надійна псюга коштує стільки, скільки коштує середній автомобіль.

(Із газет).

Собака — надійний друг людини.

НОТАТКИ ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

От вам і справедливість!

«Бути інтелігентною людиною так само несправедливо, як і багатим», — до такої мудрості дійшов не хто-небудь, а сам міністр освіти Франції пан Абі.

Його проект шкільної реформи передбачає зменшення державних витрат на народну освіту. Абі пропонує приймати до народних шкіл дітей віком від 5 до 7 років (це питання вирішує школа залежно від розумового розвитку дитини) і навчати їх до 10—13 років. А далі...

Що буде далі — відомо: заможні батьки навчатимуть своїх дітей у приватних школах і коледжах, інші — шукатимуть для своїх роботу.

Коротше кажучи, в кого грошики водяться, тому — обидві «несправедливості»: інтелігентність і багатство, а іншим — чиста справедливість.

А втім, з тією вищою освітою саме непорозуміння. З кожних восьми студентів, які кінчають вищу школу, тільки один знаходить роботу за фахом і кваліфікацією. У Франції не диво тепер зустріти у вагоні провідника з дипломом доктора хімії, літературознавця — за кермом таксі, перекладачку — за друкарською машинкою в бюро.

Так що й освіченим трохи справедливості перепадає.

●

Слова... слова...

«Наші чиновники побили всі рекорди щодо уміння говорити про речі так, наче їх зовсім нема», — пише американський журнал «Тайм». Як приклади, журнал наводить такі філологічні винаходи: кольорових громадян, які живуть у нетрях великих міст, чиновники називають «не білі у нестандартних житлових масивах», падіння курсів на біржі іменується тепер «полегшенням курсу» або «технічними коректурами», а тих американців, які по вуха сидять у боргах, називають «негативними вкладниками».

Користуючись досвідом вашінгтонських чиновників, «Тайм» пропонує називати голодуючих «негативними їдцями» і доходить такого висновку: «Тепер людина, яка називає лопату просто лопатою, здатна лише на те, щоб тією лопатою працювати — якщо, звичайно, вона знайде роботу».

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

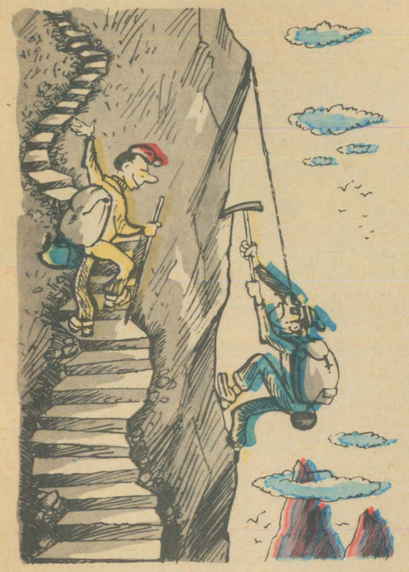

Без слів.

КОМУ ЩО

ЛІРИЧНИЙ ЖАРТ

Повен клуб набилося людей —
Про кохання дивляться картину...
На екрані
полем Гнат іде
І стріча любов свою — Марину.
А кругом немає ні душі,
Лиш співучий жайворон літає
Та шумлять тополі на межі...
Гнат цілує милу, пригортає.
А вона, вродлива, молода,
Гната до грудей своїх притисла,
Так від щастя в очі загляда,
Аж косинка на плечах повисла.
В поцілунку знов уста злились...
Зал завмер. І ось у ту хвилину
Хтось зітхнув: «До серця
пригорнись,
Обніми, як Гнат обняв Марину...».
Раптом зникло все
і через мить
Світло увімкнули в темнім залі.
А народ хвилюється-кричить —
Всіх цікавить, що ж то буде далі?
Та екран, мабуть, надовго згас.
Залом шуму котиться лавина...
Аж кіномеханік обізвавсь:
— Підождіть, пропала десь
частина!..
І тоді над всім злились в одно
Голоси Никифора і Галі:
— Та губи й усе своє кіно,
Тільки світло погаси у залі!..

Євген ТОВМАЧ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

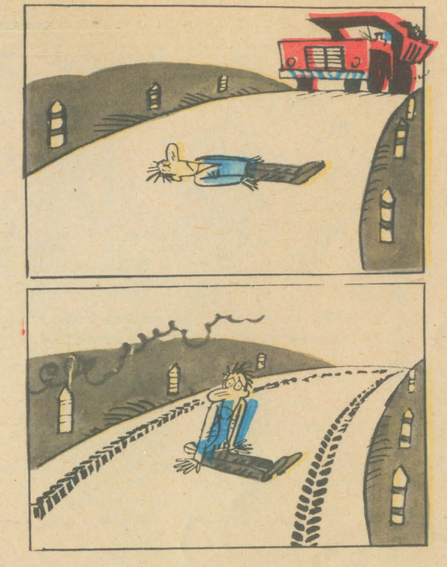

Самогубець і сучасність.

СКЛАДНА СИТУАЦІЯ

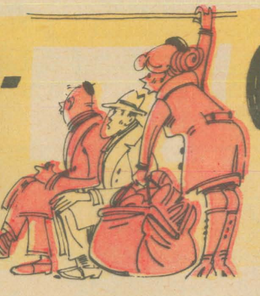

ГУМОРЕСКА

Гадаю, кожен погодиться, що через оці всілякі етикети і правила хорошого тону часом потрапляєш у таке дурне становище, з якого не так і просто виплутатися. От, скажімо, зі мною самим зовсім недавно випадок трапився. Власне, то ніякий не випадок, а ситуація склалася абсолютно неясна.

Значить, у неділю, у минулий вихідний тобто, заходжу я в тролейбус. Пробиваю, як годиться, талончик, глип в один ряд, глип у другий: вільне місце. Крайнє. Вмощуюсь, з приємністю відкидаюся на спинку. Так проїхав дві зупинки. Замислився. Пірнув у якісь житейські розрахунки. Коли чую: щось в коліно мене — штурх. Глянув — біля ніг ущерть набита сумка. Підвів голову — жінка наді мною. І то не стоїть, а ніби висить, вчепившись однією рукою за поручень, що тягнеться вздовж вагона. Висить і гучно сопе.

«Ага, — думаю собі, — сопи, штурхай сумкою в коліно, мета твоя, жіночко, цілком ясна: сісти хочеш».

А воно, на перший погляд, усе правильно. Заходить жінка — мужчина має встати, поступитися їй місцем. Але то коли йдеться про жінку похилого віку. Ти ж не будеш зіскакувати перед кожним дівчам чи такою молодичкою, що двох мужчин скрутить. Тут зовсім інше. У нас, слава богу, рівноправ'я. І на роботі, і в тролейбусі!

Отож, коли мене сумка штурхнула, хотілося одразу зіскочити з місця і запропонувати його жінці. Але я завагався.

«Стій! — зупинив я свій порив. — Тут треба все обміркувати і зважити. Щоб не бути смішним». Непомітно глянув на обличчя — не зовсім молоде. Але й не старе. А втім, спробуй розберися, коли на губах фарба, а на щоках пудри, як ото муки на тій рибі, що мають її на сковорідку класти. Перевів погляд трохи нижче. Еге, брат! Тут все так виструнчилось, що очей не відведеш. І, видно, все в неї своє. Без бутафорії. Значить, молодша за мене. На рік чи на два, а молодша. Тоді постоїш, голубко! Від того тільки фігура ще стрункішою буде.

Сиджу. Але цікавість бере своє. Оглядаю руку, яка тримає оту натоптану сумку. Рука міцна, натруджена.

«Дуже схоже, — роблю висновок, — жінка не з тих, що лише по ательє мод гасає. Десь працює. Можливо, й на заводі, біля верстата. Треба б встати. Але чекай. Сьогодні ж неділя. Не на роботу їдеш. Та ще така сумка натоптана. А-а-а! Це ось що може бути. Чоловік десь у будиночку на Десні відпустку проводить, а тебе послав по харчі, щоб не схуднути без ковбаски та масла. А ще, чого доброго, в сумці отій і пляшка з чимнебудь. Для підняття настрою. Ну, тоді, жіночко, все це міняє обставини. Як трудівниці честь тобі і хвала! А тягти сидора здоровилові, який ніжиться на березі річки, справа твоя. Добровільна. Знайшла собі телепня лінивого, то й неси свій хрест до кінця! Тут я тобі нічим не допоможу».

Воно ж, самі знаєте, жінки теж взяли собі за моду. Вдома цілий день топтатиметься на кухні — не присяде. Хоч і спотикатиметься об табуретки. На базар біжить — земля двигтить під нею.

Отак сиджу і відчуваю, що я правий на всі сто процентів. Але тут мене зачепило інше. За живе зачепило. Хіба я один в тролейбусі? Хіба тут за мене нема молодших?! Повернув голову праворуч, а поруч — мужчина, як брила червоного граніту. Здоровий і аж виблискує увесь. І, помітно, на рік чи, бодай, місяців на шість молодший від мене. А сидить, ніби під ним фундамент підмуровано. Тільки очима за вікном пасеться. Це з тих, що не подумає ні про жінку з важкою сумкою, ні про бабусю з ціпком. Він не встане, доки крісло не загориться, бо плює на всі правила хорошого тону і не катує себе так, як оце я катую себе всю дорогу. А оці катування, оці терзання потім боком вилазять. Про це стільки тепер пишеться. Не можна ж усім і черств'ями бути. Сидить ось поруч ця брила бездушна. Хіба у нього в голові думки про жінку? Швидше, в цю хвилину він думає, де б його склянку вина видудлити. Він давно забув прописну істину, що жінка — це трудівниця, подруга твого життя, нарешті — мати.

Ех, вчити таких і вчити! Але як? Читати йому мораль — зайва трата часу і нервів. Єдине — присоромити. Власним прикладом показати, як справжній мужчина робити має.

І тут я демонстративно підводжуся з місця.

— Сідайте, будь ласка! — ввічливо, майже ніжно звертаюся до жінки. А водночас з докором і до того гранітного: — А ви хоч посунетеся, коли не додумалися, що старшій жінці треба місцем поступитися!

Не знаю, чим там усе скінчилося, але на своїй зупинці я вийшов задоволений. Бо і зі складної ситуації уміло виплутався, і по-мужському відшпетив хоч одного нахабу.

Іван СОЧИВЕЦЬ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ГРИЦЬ-ЕРУДИТ*

Стрілись в таборі цим літом
ми із Грицем-ерудитом:
ну, й знавець, ну й ерудит —
ще таких не бачив світ!
Що б йому ви не сказали,
він вам: — Пхи, не здивували!
Я це чув уже давно,
я вже бачив це кіно,
я уже читав цю книжку,
я вже цю топтав доріжку,
я вже плив по цій ріці,
я вже знаю гори ці!

Раз пішли ми з ним у поле,
де бригада сходи поле.
Подивився Гриць кругом:
— Звісно, я не агроном,
та скажу вам, що капуста
родить в полі цім не густо. —
Ми — у сміх: — Та це ж
буряк! —
Гриць нахмурився: — Так-так,
що БУДЯК — це сам я знаю,
то я вас перевіряю!
Ми пішли із ним до лісу.
Гриць шепоче: — Бачу лиса! —
Ми — у регіт: — Це ж їжак! —
Гриць кахикає: — Так-так,
що ХИЖАК це — сам я бачу,
то ж я вам задав задачу!

Як із табору вертали,
всі ми Грицеві сказали:
— Вчися, Грицику, на «п'ять» —
все на світі будеш знать,
щоб тебе наступним літом
звали справді ерудитом,
і умільцем, і знавцем,
а не Грицем-хвастунцем!

Василь ШУКАЙЛО.

*Ерудит — високоосвічена людина.

ЧОГО ХМАРА БОЇТЬСЯ

Питає Петрика Тамара:
— Куди поділась чорна хмара,
Що до дощу пливла над містом,
Ховала сонце променисте?
Петрусик пхекнув: — От і маєш!
Така велика, а не знаєш:
Сама ж дощу боїшся й грому,
Тікаєш першою додому!
От хмара теж дощу злякалась
Й, так само, як і ти, сховалась!

Емілія САТАЛКІНА.

УПАВ КОМАРИК З ДУБА...

Упав комарик з дуба —
Аж гуркнула гора.
А жаби у болоті
Кричать: «Ур-ра! Ур-ра!»
Лежить комар, не встане:
Потрощена нога,
А гуси коло броду
Гелгочуть: «Га-га-га?»
Та раптом, біль здолавши,
Підвівся наш комар,
Злетів він вище дуба
І навіть вище хмар.
І всі гукають: «Браво!»
І всі кричать: «Ура!»
І всі за мужність хвалять
Малого комара.

Гриць ПОНОМАРЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

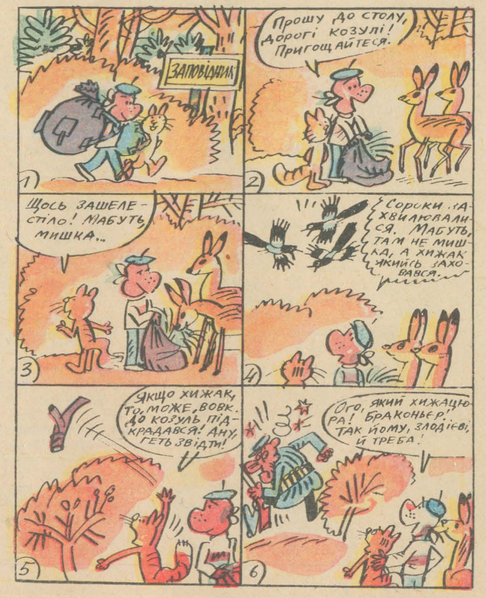

ЗАГАДКИ ПЕРЧЕНЯТКА

Сиділи дівиці
В глибокій темниці.
Взялись ми копати,
Дівиць рятувати.
Сміються дівиці:
— Ще треба водици
Та дрібочку солі,
Цибулі, квасолі,
Сальця та
петрушки —
Наварите юшки.

(Картопляники)

Утрьох їдуть братці
Верхи на конячці.
І де проїжджають,
Один слід лишають.

(Дні тижня)

Сім братів —
Близнюків.
Є різниця в них
одна —
Імена.

(Дні тижня)

Григорій ХРАПАЧ.

Народні усмішки

НЕ МОЖЕ БУТИ

Теща ніяк не нахвалиться сусідці своїм зятем:
— Ото вже такий розумний! Кожну людину наскрізь бачить. Що не кажіть, а два інститути закінчив.
— Та не може бути,— заперечила сусідка. — Якби він справді був такий розумний, то ніколи б не женився на вашій Марійці.

НЕ ВИТРИМАВ

Батько носить на плечах свого трирічного Іванка.
— Отак щоб і мене носив, як виростеш,— каже батько.
— Зупиніться, тату, я злізу,— замахав ногами Іванко.

Надіслав І. ОСАУЛЕНКО із с. Капустинців Яготинського району Київської області.

РІЖЕ... СОЛОМУ...

Одного чоловіка жінка сильно вилаяла і вигнала з дому...
Ночувати довелося у сусіди.
— Що ж це у вас трапилося?— запитує сусід.
— Та сказала жінка нарізати січки.
— Так треба було нарізати...
— А я зроду січки не різав, а завжди різав... солому...

Надіслав В. ФЕЙЛО.
Борщів
Тернопільської області.

ОСТАННЯ ЗАЙВА

До шинку зайшов один чоловік і замовив п'ять чарок горілки. Шинкар налив. Чоловік поставив їх в один ряд та й каже шинкарю:
— Тепер забери першу і останню.
— А навіщо? — питає шинкар.
— А тому, — відповідає чоловік, — що перша чарка не йде, а остання завжди зайва.

Надіслав А. ВАРЗУПІН.
м. Макіївка
Донецької області.

СНІДАНОК

Двоє студентів снідають у їдальні.
— Але й тверді ж булки в цій їдальні, — мовить один.
— Нічого, — каже другий, — зате сметана рідка.

Надіслав Я. ШИМЧАК.
м. Львів.

ЗАГНАЛА

Прийшов хлопчик до сусідки позичити коцюбу.
— А що ви будете вигрібати? — запитала сусідка.
— Та батька з-під печі. Мати загнали, а... а він вилазити боїться.

Надіслав Г. КУЧЕРЕНКО.
м. Бориспіль.

УВІМКНИ ГОЛОСНІШЕ

— Ой, Іване, а у мене сьогодні цілий день у голові музика! — звертається дівчина до хлопця.
— Ну, то увімкни голосніше, і я послухаю.

Надіслав С. БОЛТІВЕЦЬ з м.Києва.

ЗРОЗУМІВ

Молоде подружжя одержало нову квартиру, придбало нові меблі, і в нову люстру треба було закрутити електричні лампочки.
Чоловік підтягнув полірований стіл, став на нього в черевиках та й закручує. Дружина побачила, аж сполотніла:
— Василю, ти хоч би газету підстелив.
— Не треба, Олю, я й так добре дістаю, — відповів Василь.

Надіслав А. ГРИЩЕНКО.
м. Київ.

Мал. В. ГОРБАЧОВА.

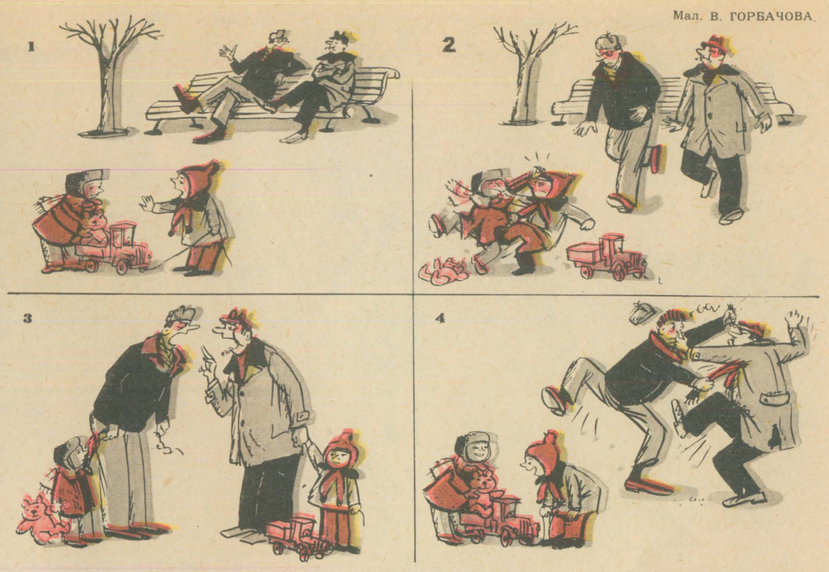

Без слів.

АКАДЕМІЯ

У цього солідного слова і вік вельми солідний: народилося воно в Стародавній Греції за три тисячоліття до наших днів. І, що приємно,— народилось на свіжому повітрі.

...Поблизу Афін із давніх-давен ріс гай, присвячений міфічному героєві Академу. Або, як сказали б сьогодні, гай імені Академа. Греки ж звали його просто і скромно: Академія.

Саме тут любив гуляти зі своїми учнями філософ Платон: незважаючи на ідеалістичну суть свого вчення, він добре розумів необхідність для людей розумової праці прогулянок пішки. Хоча до бігу підтюпцем через отой свій ідеалізм додуматися не зміг.

Так, поміж поточними справами, силкувався він вирішити головне питання філософії про первинність матерії і вторинність свідомості. Але в тій вічній хапанині, на ходу, питання це вирішив невірно. Втім, це не завадило учням Платона називатися першими академіками.

Порівняно з дуже скромними платонівськими масштабами, сьогодні штати численних академій помітно зросли. Та, хоча саме ці заклади (наукові, учбові й художні) уславились своїми фундаментальними засіданнями, деякі питання (підсвідомо наслідуючи античну традицію) тут усе ще інколи вирішують на ходу, як і за часів Платона.

Само собою, від першокурсника до Академії наук — досить далеко. Проте, перефразовуючи відоме прислів'я, можна сказати: «Поганий той студент, який не мріє стати академіком!»

АКАДЕМЗАБОРГОВАНІСТЬ

Не слід думати, начебто «академзаборгованість» — те, що один академік заборгував іншому. Насправді — все значно серйозніше: так статечно іваговито звуть іспити і заліки, своєчасно не складені студентами. А той, хто не склав, зветься «академборжником».

Неоціненний досвід багатьох студентських поколінь підказує: з академзаборгованістю найкраще розрахуватися з першого разу. Та деякі перескладають, на жаль, не раз і не двічі. Бо наївно і вперто гадають, що вже самий факт їхньої появи в екзаменаційній ау-

(Продовження. Початок у № 20).

диторії зобов'язує педагога радісно посміхнутися і негайно поставити їм задовільну оцінку. А педагог чомусь вважає, що студентові не завадило б трохи щось знати. І бажано саме з того предмета, який перескладається.

Один із таких «боржників» ображено запитував професора: «Чому ж ви поставили мені ДВА?! Адже я приходжу до вас уже ВСЬОМЕ!» Звідси робимо висновок: не всяка солідна кількість переходить в таку ж якість.

Деякі академборжники, переконливо довівши кілька разів свою повну учбово-наукову неспроможність, благають авансом поставити їм в екзаменаційну відомість пристойну оцінку («Щоб не відрахували!»). А після сесії, мовляв, вони все вивчать і розрахуються з академборгами.

У подібній ситуації екзаменатор може задовольнити прохання боржника лише в тому випадку, коли хоче гарантувати себе від зустрічей із ним на все подальше життя.

Тому і викладачам, і студентам варто добре запам'ятати: розрахунки авансом і в кредит доречні лише в магазині, але не в храмі науки.

АКАДЕМГОДИНА

Новітні дослідження свідчать: вуз відрізняється від середньої школи ще й тим, що замість «уроки» тут говорять «академгодини». І не тільки говорять, а й пишуть.

Якщо в школі два уроки — це просто 90 хвилин, то у вузі дві академгодини звуться «пара». На думку декотрих студентів, пари мають ту позитивну якість, що їх можна не тільки відвідувати, але й прогулювати. А з точки зору педагогів і деканату — це якраз недолік.

Подібне ж діалектичне протиріччя виявляється, приміром, і в тому, що учбове навантаження студентів вимірюється парами, а педагогів — академгодинами. Оскільки ж академгодин завжди рівно вдвічі більше, ніж пар, то, природно, викладачі втомлюються більше студентів.

Як відомо, після кожної півпари (тобто академгодини) лунає дзвоник на перерву. Якщо лектор, захоплений викладом останніх наукових теорій, дзвоника не чує і студенти несміло нагадують йому про необхідність перепочити, деякі викладачі кажуть: «Дзвоник— не для вас, а для педагога».

Юрій ШАНІН.
(Далі буде).

КІПЕРУШ

У нас гостює молдавський сатиричний журнал «КІПЕРУШ» («Перчик»)

— Мамо, он тато!
— Скільки я тебе буду вчити, що показувати пальцем негарно?

Самокритика.

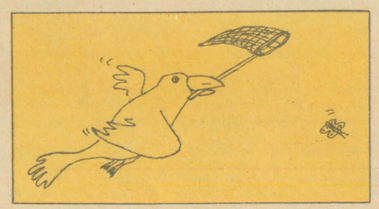

Без слів.

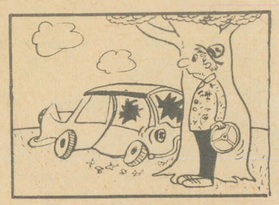

— Плакали мої 50 копійок...

Без слів.

— Товариші, не ставайте в чергу! Я зможу прийняти тільки трьох...

Любий Перче!

Живемо ми по вулиці Темній. Офіційно вона інакше зветься, але в селі звуть її тільки так, бо вже десять років нема у нас електрики. Ні в хатах, ні на вулиці. Спершу ми обурювались, писали в різні організації, а тепер уже звикли і, як кажуть, акліматизувалися. Ні до кого не маємо претензій — ні до Локачинського району електромереж, ні до голови колгоспу «Більшовик» т. Гергеші. Про одне тільки просимо: якби Степан Іванович Гергеша та потурбувався, щоб у нашу крамницю завезли свічок і гасових ламп, бо осінні вечори довгі, і сидіти в пітьмі не хочеться...

До речі, Перче, цього листа ми писали при каганці, то, коли щось не так, — вибачай...

Мешканці вулиці Темної, що в селі Новий Загорів Локачинського району Волинської області.

Ось уже рік, як я змушений співати відому народну пісню:

Ой, чоботи, чоботи
ви мої,
Наробили клопоту
ви мені...

Вірніше, наробили клопоту не просто чоботи, а жіночі чобітки. Прислало їх у магазин Одеське виробниче об'єднання взуттєвих підприємств п'ять пар. І всі браковані. Чотири пари — з перекошеними каблуками, нерівним швом, недоклеєною підошвою та іншими недоліками — жінки розхопили. Саме була осінь, а іншого нічого в магазин не завезли, то, кривлячись і зітхаючи, розхопили. П'яту пару — із незшитими халявами — я посоромився навіть виставляти на продаж і 9 грудня 1974 року (накладна № 2676) відіслав до Одеси. А в березні 1975 року — отримав. Тільки не нові чобітки, а листа, в якому виробниче об'єднання просило вислати номер банківського рахунку.

Вислав.

І відтоді з Одеси — ні одвіту, ні привіту.

Тож і доводиться співати згаданої пісні...

І. СОРОКА, завідуючий магазином у селі Перекоси Калуського району Івано-Франківської області.

Порадь, що нам робити: скаржитися на директора Ялтинського автопідприємства № 11122 М. С. Адамова чи, може, сердечно йому подякувати?

Раніше ми хотіли тільки скаржитися. Тоді за маршрутом «Будівельне містечко — санаторій «Дніпро» курсував автобус ЛАЗ-695. Погаденько, прямо скажемо, курсував. Поки дочекаєшся його, терпіння лопне. А коли зупинявся біля нашого санаторію «Комунари», тільки люди сильні могли протиснутися усередину.

А потім «ЛАЗ» замінили набагато більшим «Ікарусом». В автобусі стало просторіше, і ми вже хотіли написати подяку адміністрації автопідприємства, але так і не встигли цього зробити, бо зупинку біля нашого санаторію ліквідували. І тепер нам доводиться добиратися до сусідньої зупинки майже за кілометр. Навесні чи влітку пройтися приємно, а от у зимову чи осінню негоду доводиться несолодко.

От і розбери, що краще: переповнений автобус, що зупиняється, чи просторий, що пролітає мимо.

ПРАЦІВНИКИ САНАТОРІЮ «КОМУНАРИ». (усього 32 підписи).

Кримська область.

ВИПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

В замітці «Чи знаєте ви, що...» («Перець» № 15 за 1975 р.) було написано, що старший викладач Київського технологічного інституту харчової промисловості Ємельянова Н. О., приїхавши на автомашині в Коростишівське мисливське господарство, стріляла з рушниці по дятлах і сойках.

Як показала додаткова перевірка, т. Ємельянова не стріляла в мисливському господарстві, а номер її машини випадково потрапив у донесення єгеря.

Редакція вибачається перед т. Ємельяновою за безпідставне обвинувачення її у браконьєрстві.

АБИ ГРОШІ ВЗЯТИ

Ще у червні 1974 року Івано-Франківський філіал Львівського заводу по ремонту обчислювальної техніки прийняв на ремонт від Городенківського хлібоприймального пункту дві обчислювальні машини «Електроніка ДД». Узяв і гроші повністю, а до ремонту так і не приступив.

Мал. И. КОГАНА

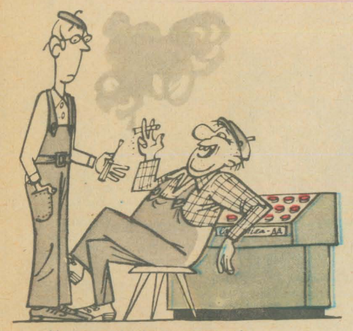

— Може, вже відремонтуємо!
— Та ні, що ти! За ремонт нам уже заплатили, значить, можна не поспішати.

КАРИКАТУРИ З НАТУРИ

(Листи коментує художник)

НАРОДНІ ПРИКМЕТИ

Якщо радіо в селах Дубровиця і Забороди Хустського району Закарпатської області не говорить, а тільки булькає, то, значить, незабаром слід чекати дощу, а якщо радіо тільки свище, то це на вітер. А взагалі, ось уже півроку як воно у цих селах тільки свистить, хрипить, булькає і шепоче, але не говорить.

Мал. И. КОГАНА

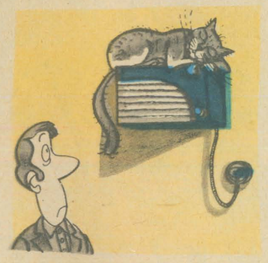

— Котикові однаково, чи свистить радіо, чи хрипить, чи шепоче, чи зовсім мовчить.

КОНІ НА ПРИПОНІ

Степовий богатир — новісінький трактор Т-150 уже півроку стоїть нерухомо в Березівському райоб'єднанні «Сільгосптехніка» Одеської області, бо харківський завод тракторних двигунів ім. Орджонікідзе відмовляється усувати свій-таки, заводський брак.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

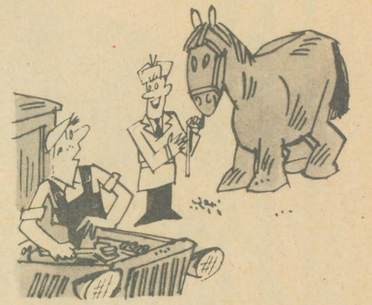

— Ось вам запчастина до нашого трактора...

ЗООАФОРИЗМИ

● *— І ми були пуголовками, — згадували старі жаби.*

● *Мул, котрий везе муллу, не повинен вислуховувати його молитви.*

● *Тигр — вегетаріанець: пожирав тільки травоїдних.*

● *Стьобав чистокровного рисака батогом: «Я тебе навчу, як бігати риссю».*

Микола ПОЛОТАЙ.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ В одному з листів до редакції йшлося про відсутність належного обліку худоби та зловживання деяких керівних осіб у колгоспі «Зоря комунізму» (Харківська обл.).

Секретар Вовчанського райкому партії тов. Квітченко повідомив, що факти підтвердились.

Рішенням бюро райкому партії за допущену безконтрольність в організації обліку худоби на фермах колгоспу та проявлену при цьому особисту недисциплінованість голові колгоспу Садовському Н. С. оголошено догану з занесенням до облікової картки. Головному зоотехнікові Коваленко О. Ф. за занедбаність зоотехнічного обліку на фермах колгоспу оголошено сувору догану.

Секретареві парткому Волкову В. І. за послаблення контролю за господарською діяльністю правління колгоспу оголошено догану.

Незаконно одержану додаткову оплату повернуто колгоспові.

★ Продавець сільмагу у селі Рачинці (Дунаєвецький район) Харькова М. П. до ходових продуктів нав'язувала покупцям і зіпсовані. А тим, хто не хотів брати навантаження, зовсім нічого не відпускала.

Пайовики написали про це лист до Перця.

Заступник голови правління Хмельницької облспоживспілки тов. Чапайда повідомив, що за порушення правил радянської торгівлі Харькову з роботи знято.

КАЛАМБУРИ

Поклавши слово на ваги,
Лиш ахнув: не було ваги.

* * *

Всім кісточки старанно мила,
Не маючи води і мила.

* * *

Забрьоханий від ніг до брів,
Додому п'яний ледь добрів.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Без слів.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

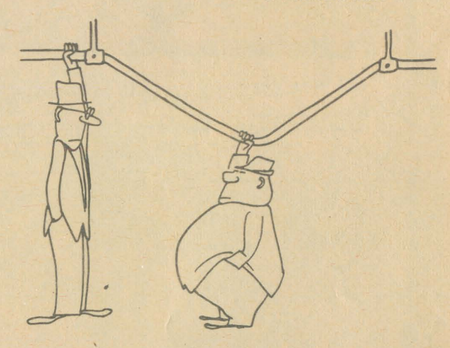

Без слів.

Отсканировал reduktorer
для rutracker.org

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 22 (968) (на украинском языке). Виходить двічі на місяць. Ціна 24 коп.

Здано до набору 17. X. 1975 р. Підписано до друку 3. XI. 1975 р. БФ 36394. Папір 70×108¹/₁₆. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

© Журнал «Перець», 1975 р. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна». Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 05766. Тираж 2 850 000 прим.

Індекс 74393

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

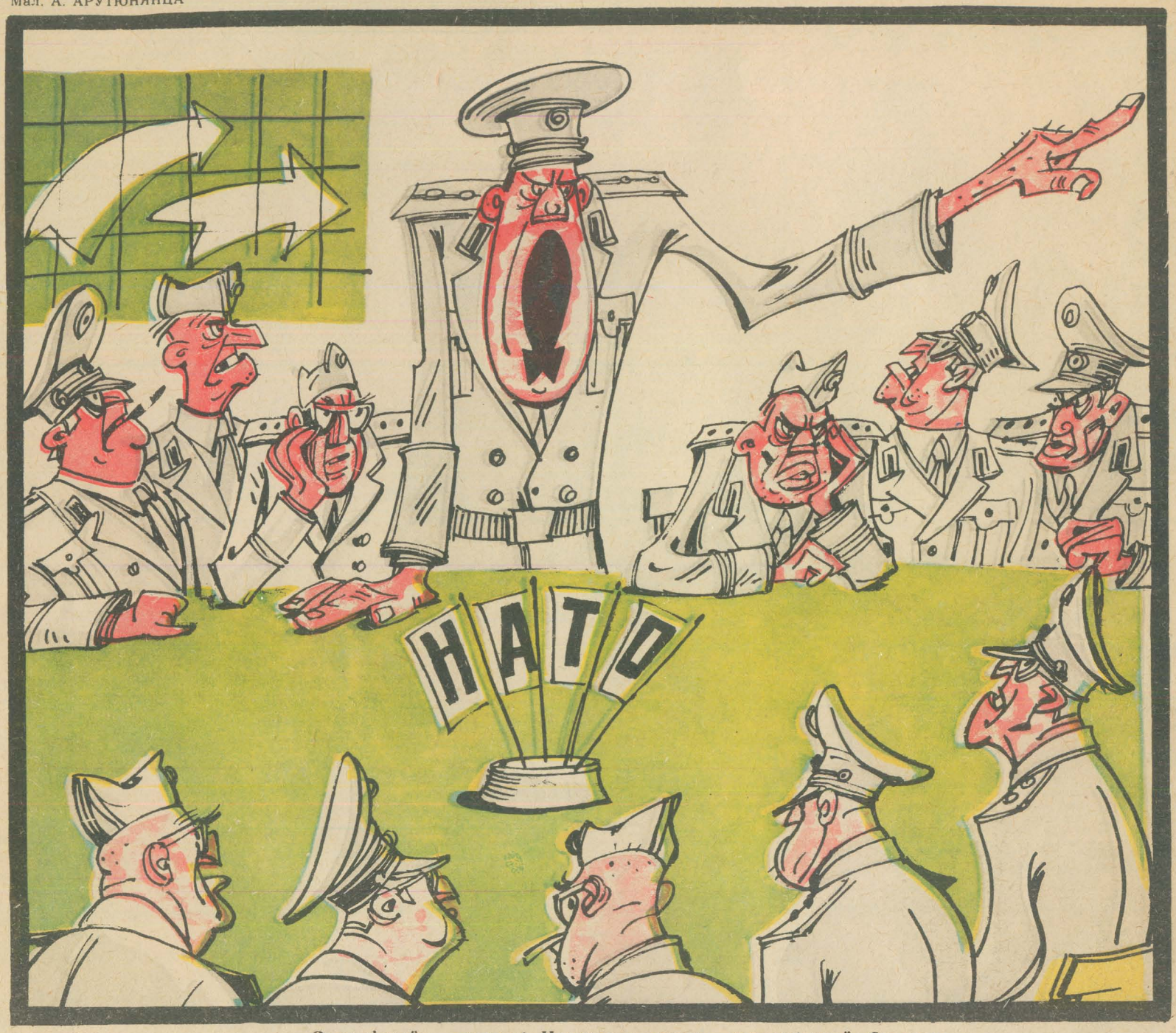

— Запам'ятайте, панове! Нарада з питань європейської безпеки є для нас величезною небезпекою.

— Ви принесли рахунок із лікарні? Батько чекав вас, тому й пішов з дому.

«ВЕЛЬТВОХЕ». Швейцарія.

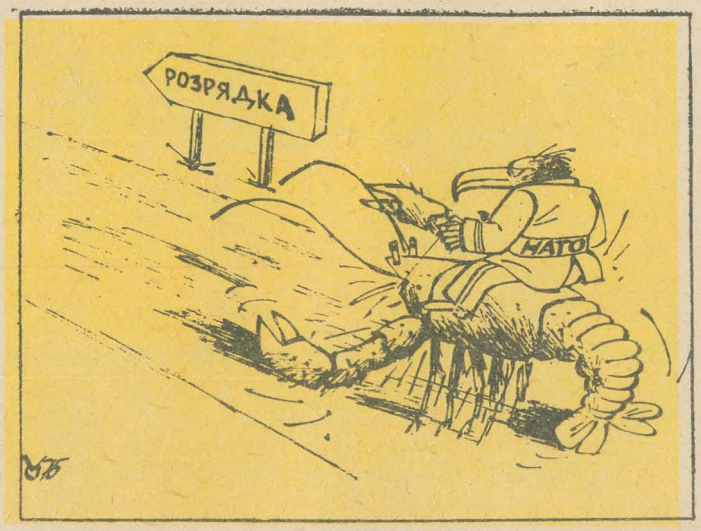

Назад від розрядки.

«ХОРИЦОНТ», НДР.

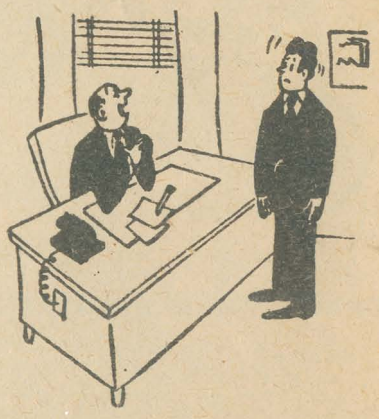

— Звичайно, з такою мізерною зарплатою ви не зможете одружитися, але коли-небудь ви будете за це вдячні керівництву фірми.

«ВЕЛЬТВОХЕ». Швейцарія.

Отсканировал reduktorer
для rutracker.org